

[Duborg.]

hed for en endnu større Nedgang i Kurserne. Det er altsaa en helt anden Tilstand i Aar end i Fjor, og Venstres Stilling maa derfor naturligvis ogsaa blive en anden i Aar, end den var i Fjor. Det inkonsekvente er, at Regeringen uden Hensyn til Kursen stiller sig, som den gør. For øvrigt var det Regeringen selv, der stillede Forslag i Fjor om disse 4½ pCt.s Obligationer, selv om jeg nu ikke tillægger dette nogen synderlig Betydning.

Dernæst fandt det ærede Medlem Anledning til paa ny at oprulle den gamle Diskussion om hele den store Konverteringsfiasko. Det forekommer mig højst besynderligt, at man netop fra radikal Side vil benytte Lejligheden til at bringe denne vel nok for radikal Politik mindst gode Erindring til ny Behandling. Hele denne radikale Rentepolitik, tør man nok sige, har været en total Fiasko. Den har ikke haft Muligheder, den er i alle Tilfælde aldrig blevet til det, som man havde stillet i Udsigt, at den skulde blive til.

Nu søger man saa at klare sig ud af Vanskeligheden ved at give Oppositionen Skylden derfor i Fortiden; det er lidt vanskeligere at give Oppositionen Skylden for det i Dag, hvor Regeringspartierne ingen Brug har for Oppositionens Medhjælp. Man kunde altsaa, og det er det, man forsøger, sige: Ja, men Forholdene var helt anderledes for et Par Aar siden, saa de kan slet ikke sammenlignes med i Aar. Dengang kunde man, nu kan man ikke. Vi behøver ikke at lede længe for at konstatere, naar denne Forandring indtraadte. Den faldt nøjagtig sammen med Landstingsvalget. Umiddelbart op til Landstingsvalget var Regeringens Majoritet ogsaa for dette Spørgsmaals Skyld en Sag af den største Betydning. Efter Landstingsvalget, ja, saa havde det i og for sig ingen Betydning, hvad Regeringen evnede, for nu kunde man det ikke.

At det ikke er en ondsindet Opposition, der søger at paadutte Regeringspartierne det, er let at paavise, og jeg vil gerne ganske kort minde om, at et med Hensyn til finansiel Kyndighed særdeles fremragende Medlem af det ene Regeringsparti, det ærede Medlem Hr. Hassing Jørgensen, har udtalt sig meget skarper herom, end jeg har gjort det. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne læse et Par Linier af en Artikel, der findes i „Tidens Stemme“ for den 22. Maj 1935, hvor det ærede Medlem omtaler hele det Spørgsmaal og med Hensyn

til den mislykkede Konvertering det foregaaende Aar skriver:

„Fra Regeringens Side bebrejdede man derefter Oppositionen, at den var gaaet mod de tidligere foreliggende Forslag, som Bankerne havde givet deres Tilslutning, men Paastanden om en saadan Tilslutning hvilede paa en Misforstaaelse. Det var med Bankerne som med den villige Hest, den vilde saa gerne, men kunde ikke. Nogen Overenskomst har ingen Sinde foreligget, og noget Konsortium har aldrig været dannet.“

Dette siger en sagkyndig Mand, endvidere et Medlem af det ene Regeringsparti. Det er altsaa ikke den ondsindede Opposition, der beskylder Regeringen derfor. Men det forekommer mig, at alle disse Konverteringsdiskussioner er saglig set fuldkommen overflødige. Det er noget, alle ved her i Landet, at Konverteringen mislykkes, fordi de saglige Muligheder var vanskelige at opnaa. I alle Tilfælde vilde Regeringen ikke sætte den Kapital ind herpaa, som var fornøden for at opnaa den. Hvorvidt det var klogt eller ikke klogt, synes jeg ikke, der er Anledning til at tage op til Diskussion her i Dag, men der er i hvert Fald ikke den mindste Anledning for et Medlem af Regeringspartierne til at tage dette Spørgsmaal op.

Jeg kan i denne Forbindelse ikke undlade at henvise til en Udtalelse af den højtærede Landbrugsminister — jeg har læst Referater deraf i et Par Blade — paa et Husmandsmøde i Vejle, tror jeg, det var, hvor den højtærede Minister udtalte om hele Renteproblemet, at det jo er en Misforstaaelse at tro, at Renten er saadan noget, man bestemmer over; Rentens Højde er afhængig af Tilbud og Efterspørgsel, og, tilføjer den højtærede Minister, det er jo ikke udelukkende en Fordel med en lav Rente, da dette fører til stigende Ejendomspriser.

Vi ser altsaa, at vi inden for Regeringen møder saa højst forskellige Anskuelser om hele dette Problem, at det at ville tale om, at Regeringen nogen Sinde har haft en Rentepolitik, som gik ud paa med alle Midler at gennemføre en lavere Rente, ikke har meget med de faktiske Forhold at gøre.

Den højtærede Minister betegnede vort Forslag om, at disse Saneringslaan skal udbetales med Pari, som et Tilskud til Landbruget. Det forekommer mig nu at være lidt søgt at ville kalde det et Tilskud. Det, der her er Tale om, er en Ombytning